

A fost odată...

Șoarecele și pisica prieteni

Traducere din limba germană
de Viorica S. CONSTANTINESCU

Ilustrații de Silviu PUICĂ

Ediție îngrijită de Livia IACOB

Cartea Românească
EDUCATIONAL

Cuprins

Şoarecele și pisica / 5
Regele-broască sau Heinrich cel cu inima ferecată / 9
Pruncul Maicii Domnului / 15
Lupul și cei șapte iezi / 23
Povestea celui care a plecat în lume ca să învețe ce-i frica / 27
O afacere bună / 39
Un muzicant ciudat / 45
Cei doisprezece frați / 49
Iohan cel credincios / 57
Şarlatanii / 67
Cei trei pitici din pădure / 71
Cele trei torcătoare / 79
Cele trei frunze ale șarpelui / 83
Şarpele alb / 89
Paiul, cărbunele și boaba de fasole / 95
Pescarul și nevasta lui / 97

Croitorașul cel viteaz / 119

Ghicitoarea / 129

Şoarecele și pisica

Odată, o pisică a făcut cunoștință cu un șoarece căruia i-a spus câte în lună și-n stele despre iubirea și prietenia pe care ar nutri-o față de el, încât șoarecele a sfârșit prin a se încovi să locuiască în aceeași casă cu ea și să pornească împreună niscaiva afaceri. Într-o zi, pisica i-a spus șoarecelui:

– Știi, ar cam trebui să ne aprovizionăm pentru iarnă cu de-ale gurii, altfel vom flămânzi amândoi. Mai ales tu, șoricelule, dacă ai să umbli peste tot după mâncare, poți nimeri într-o capcană.

Șoarecele s-a încoviat să urmeze sfatul cel bun al pisicii și au cumpărat împreună o oală cu untură. Dar unde să-o pună? În cele din urmă, după ce au cumpărat bine lucrurile, pisica i-a spus tovarășului ei:

– Locul cel mai bun unde am putea pune oala noastră este biserică, de acolo nimeni nu se gândește să fure ceva. O punem chiar sub altar și nu ne vom atinge de ea decât la mare nevoie.

Zis și făcut, oala a fost pusă în cel mai sigur loc cu puțință.

N-a trecut însă mult timp și pisică a început să-i fie poftă de untură. Într-o zi, i-a spus șoricelului:

– Tocmai voi am să-ți spun, dragă șoricelule, că o verisoară de-a mea a născut de curând un motănel alb cu pete

negre și ar vrea ca eu să-i fiu nașă. Așa că plec azi și te las pe tine să ai grija de casă.

— Cum să nu, a răspuns șoarecele, mergi cu Dumnezeu, iar dacă va fi ceva bun de mâncare, gândește-te și la mine. Si din vinul dulce de la cumetrie aş vrea să-mi aduci un pic.

Nimic nu era adevărat însă din ceea ce-i spusesese pisica: nu avea nicio verișoară și nici nu fusese rugată să-i boteze odrasla. De fapt, ea s-a dus direct la biserică, s-a furișat lângă oala cu untura de sub altar și a început să lipăie cu lăcomie pojghița de deasupra. Apoi a făcut o plimbare pe acoperișul câtorva case din oraș, și-a ales un loc potrivit, s-a întins la soare și, de câte ori își aducea aminte de untura din oală, se lingea satisfăcută pe mustăți. Abia la căderea serii s-a întors acasă.

— Bine-ai venit, a spus șoarecele, sper că ai avut o zi frumoasă.

— A fost plăcut, a răspuns scurt pisica.

— Și ce nume i-ați dat motănelului? a mai întrebat șoarecele.

— Linge-pojghiță, îi replică ea sec.

— Linge-pojghiță, a strigat șoarecele, bravo, îmi pare un nume deosebit. E obișnuit în familia voastră?

— Tot ce pot să-ți spun este că nu-i mai rău decât Hoț-de-firimituri, cum cred că-i cheamă pe finii tăi.

Nu la mult timp după aceea, pisicii i s-a făcut din nou poftă de untură.

— Rogu-te, fii bun, i-a zis ea șoricelului, și ai grija de casă, pentru că am fost iarashi rugată să botez un motănel cu un cerculeț alb în jurul gâtului, și nu pot cu niciun chip să refuz.

Cumsecade ca și data trecută, șoarecele s-a învoit din nou să rămână acasă. Pisica însă a luat-o de-a dreptul pe zidul orașului spre biserică și acolo a înfulecat o jumătate din untura din oală. „Nimic nu-i mai gustos decât ceea ce mănânci

Respect de unul singur", își spunea în sinea ei, sătulă și mulțumită de isprava din ziua aceea. Când veni acasă, șoarecele o întrebă:

— Ce nume de botez i-ați dat motǎnelului?

— Jumătate-s-a-dus!

— Ce spui? N-am auzit în viața mea de un nume ca ăsta; pariez că nici în calendar nu-i de găsit, zise șoarecele cu mirare, fără a primi însă alt răspuns...

Nu după multă vreme pisică iar îi lăsa gura apă când se gândeau la oala de sub altar.

— Lucrurile bune sunt întotdeauna trei, i-a spus ea șoarecelui, de aceea trebuie să fiu din nou nașă, de data asta la un motǎnel în întregime negru și cu lăbuțe albe. În rest, nu are niciun fir de păr alb pe tot corpul, ăsta-i mare lucru la noi, aşa ceva se naște numai la trei ani o dată. Mă lași să plec, nu-i aşa?

— Linge-pojghiță, Jumătate-s-a-dus, răsunse șoarecele, sunt nume ciudate care mă fac tot mai bănuitor.

— Să stai acasă, tu, cu pielea ta gri-închis și cu codița păroasă, și să-ți faci în voie toanele, fără griji, ce plăcere mai mare vrei? îi replică pisica și plecă.

În lipsa ei, șoarecele a pus casa la punct, în timp ce tovarășa lui cea lacomă mâncă din oală tot, fără să lase nici urmă de untură. „Abia când termini totul de mâncat te liniștești”, își spunea pisica în gând și, sătulă și grasă, se întoarse noaptea acasă. Șoarecele o întrebă de îndată, ca de obicei, despre numele motǎnelului nou-născut:

— Nu cred că are să-ți placă, e Mâncat-cu-totul.

— Mâncat-cu-totul? se miră șoarecele, apoi ăsta chiar că-mi pare un nume suspect, zău că nu mi l-aș fi putut imagina. Ce poate să însemne asta? Apoi, clătinând din cap, se cuibări la locul lui și se culcă.

Respect pentru natură
De aici încolo nimenei n-a mai invitat pisica să boteze. Apoi a venit iarna și, cum pe afară nu mai era nimic de găsit, șoarecele și-a amintit de oala cu untură și i-a spus pisicii:

— Ia hai, dragă pisică, să mergem la oala noastră cu grăsime pe care am pus-o la păstrare, că tare bine ne mai prende acum.

— Fără doar și poate, a răspuns pisica, o să-ți pară și mai gustoasă când o să-ți scoți afară limbuță și o să vezi ce ger e.

Au plecat împreună și au ajuns la locul unde era oala, dar au găsit-o goală.

— Ah, a strigat șoarecele, acum pricep eu ce s-a întâmplat. Acum abia mă dumiresc ce fel de tovarăș îmi ești. Ai înfulecat singură toată untura când te tot cumetrei, mai întâi pojghița, apoi jumătate, apoi...

— Dacă nu taci, acuși te mănânc și pe tine cu totul, s-a răstit tovarășa lui.

Bietul șoricel a dat să fugă speriat, dar pisica a făcut un salt spre el, l-a prins în gheare și apoi l-a înghițit.

— Ce să-i faci, a mai spus ea, asta-i viața!

Regele-broască sau Heinrich cel cu inima ferecată

Demult, tare demult, pe vremea când dorințele oamenilor se împlineau îndată ce și le puneau, trăia un rege care avea trei fete frumoase. Mezina însă era aşa de frumoasă, că și soarele care văzuse atât de multe se minuna de câte ori îi lumina fața.

În preajma palatului se afla o pădure întunecoasă, iar în pădure, sub un tei bătrân, o fântână. Vara, în zilele foarte călduroase, mezina se ducea adesea ca să se răcorească în pădure și stătea pe marginea fântânii. Când se plătisea, începea să se joace cu o biluță de aur, jucăria ei cea mai dragă, pe care o arunca în aer și apoi o prindea din nou.

Într-o zi însă, s-a întâmplat că, aruncând ea biluța în sus, n-a putut să-o mai prindă în palmele-i delicate; biluța a căzut pe pământ, a început să se rostogolească și a nimerit în apa fântânii. Mica prințesă a urmărit-o dispărând în apă, dar n-a putut face nimic, pentru că apa era aşa de adâncă, încât nu i se zărea fundul. Disperată, a început să plângă. Plângea din ce

În ce mai tare, de părea că nimic n-ar fi putut să-o domolească.

Și cum plângea ea aşa, a auzit deodată o voce care-i spunea:

— Ce-ai pătit, prințesă? De ce plângi aşa de tare că le e milă pietrelor de tine când te aud cum te văicărești?

Prințesa privi în jur să vadă de unde putea să vină vocea și zări un broscoi ce-și scosese capul mare și urât din apă.

— A, tu erai, bătrâne Pui-de-baltă! spuse ea. Plâng pentru că mi-a căzut în fântână biluța de aur.

— Linistește-te și nu mai plâng, i-a zis broscoiul, eu pot să-ți aduc jucăria din adâncul apei. Dar tu ce-mi dai în schimb?

— Ce vrei, broscuțo dragă, i-a răspuns ea, hainele mele, perlele și pietrele prețioase, chiar și coroana de aur pe care o port pe cap.

— Nu mă interesează nici hainele, nici perlele și pietrele tale prețioase, și nici coroana ta de aur; dacă tu te îndoiești să mă iubești, să mă faci prietenul tău de joacă, să mă primești la masă alături de tine, să mă lași să mănânc din farfurioara ta de aur, să beau din cupa din care bei și tu, să dorm împreună cu tine în pătuțul tău, dacă promiți toate astea, atunci eu voi cobori în adâncul apei ca să-ți aduc înapoi biluța de aur.

— Cum să nu, îți promit că voi face tot ce-mi ceri, numai să-mi aduci biluța înapoi.

Dar în sinea ei își zicea: „Ce tot pălăvrăgește broscoiul ăsta prost, doar el stă în apă și orăcăiește cu ai lui, cum ar putea să fie el tovarășul meu de joacă?”

Broscoiul și-a ținut făgăduiala, a băgat de îndată capul sub apă, s-a scufundat în adânc și, cât ai clipi din ochi, s-a întors cu biluța de aur în gură, a înnotat spre marginea fântânii și a aruncat-o în iarba. Foarte bucuroasă că și-a recăpătat jucăria îndrăgită, prințesa a luat-o repede și a început să fugă spre palat.

— Hei, așteaptă-mă și pe mine, i-a strigat broscoiul, eu nu pot fugi atât de iute ca tine!

Prințesa fugea spre casă și nu-l mai auzea. Uitase deja de bietul broscoi. Acesta, trist, se întoarse în apă.

A doua zi, pe când prințesa stătea la masă împreună cu regele și curtenii lui, dintr-o dată auzi un zgomot ciudat pe treptele de marmoră ale palatului: plici, plici, plici, plici! Apoi cineva bătu la ușă și strigă:

— Prințesă mezină, deschide-mi!

Ea alergă spre ușă să vadă ce se întâmplă și, când deschise, dădu cu ochii de broscoi. Atunci trânti furioasă ușa și se așeză din nou la masă, tremurând de frică. Regele observă că mezinei îi bătea inima să-i sară din piept și-i spuse:

— Copila mea, de ce ți-e aşa de frică, să fie vreun zmeu la ușă, care vrea să te fure?

— Ah, nu, răspunse ea, nu-i niciun zmeu, ci un broscoi urâcios.

— Și ce vrea broscoiul acesta de la tine?

— Ah, dragă tată, știi, ieri, când am fost în pădure la fântână, mi-a căzut biluța de aur în apă. Eu am început să plâng foarte tare și broscoiul acesta mi-a adus-o înapoi din adâncul apei, dar mi-a cerut în schimb să-i promit că-l voi face tovarășul meu de joacă. Eu i-am promis tot ce mi-a cerut pentru că nu m-am gândit nicio clipă că el ar putea părăsi fântâna. Acum este la ușă și vrea să intre înăuntru.

Atunci s-a auzit din nou o bătaie în ușă, apoi un glas care striga:

Fii că de rege, mezină,

Deschide-mi! sunt eu

Ai uitat ce

Mi-ai promis ieri

Lângă fântâna răcoroasă?

Fiică de rege, mezină.
Deschide-mi! sunt eu.

Auzindu-i glasul, regele zise:

— Dacă ai promis, trebuie să te ții de cuvânt. Du-te și deschide-i ușa!

Prințesa n-a avut încotro, s-a dus și a deschis ușa, broscoiul a sărit înăuntru, a urmărit-o pas cu pas până lângă jilțul ei și i-a spus:

— Ridică-mă lângă tine.

Prințesa a șovăit, dar regele i-a poruncit să-l ridice de jos. De îndată ce s-a aflat pe jilțul ei, broscoiul i-a cerut să fie pus la masă, iar după ce s-a văzut pe masă a zis:

— Și acum împinge farfurioara ta de aur mai către mine, ca să putem mâncă împreună.

Asta a și făcut prințesa, deși se vedea cât de colo că nu-i venea la socoteală. Și, în timp ce broscoiul se ospăta cu placere, ei i se oprea în gât fiecare îmbucătură. În sfârșit, el i-a mai spus:

— Acum, că m-am săturat, te rog să mă duci în odaia ta și să pregătești pătucul tău ca să dormim împreună, pentru că sunt obosit.

Prințesa începu să plângă pentru că și așa se temea de broasca rece pe care nu se încumeta nici s-o atingă, darămite să mai și doarmă cu ea în pătuțul ei cel curat! Regele însă, înfuriat, iî spuse:

— Pe cel care te-a ajutat când ai fost la necaz nu trebuie să-l disprețuiesti după aceea.

Mezina a apucat broscoiul cu două degete, l-a dus în camera ei și l-a pus într-un colț. Dar nici nu s-a așezat bine în pat, că acesta s-a și strecurat, tărându-se, spre ea și i-a spus:

— Sunt obosit și vreau să dorm la fel de bine ca tine; ridică-mă în pat sau te spun tatălui tău.